కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి) 14

అమీబా. అమీబా. రూపు లేని జీవం. ఎటు కాలు మెదిపితే అటు పొడుచుకువచ్చే ఆకారం. జీవితం అంటే నిరంతరం మారిపోతూ ఉండటమే అనేందుకు సజీవమయిన ఉదాహరణ జీవితమే. మనిషికి పాఠాలు చెప్పే ప్రథమ గురువు ప్రకృతి. పాఠాలను అర్థం చేసుకునేందుకు మనం నేర్చుకునే భాష "చదువు" . మబ్బులు ఆకాశంలో అచ్చంగా అమీబాల్లానే కదులుతుంటాయి. ఏ పుస్తకమూ ఈ విషయం చెప్పదు కదా. నిజాన్ని నిజంలా చెబితే శాస్త్రం. ఒక నిజాన్ని మరో నిజంతో పోలిస్తే కవిత్వం. పేర్లు మార్చి మార్చి అసలు చదువు అంతా ఒకటే అనే విషయాన్నే దాచేస్తున్నాయి చదువులు. మబ్బూ మబ్బూ ఒకదానిలోకొకటి ఢీ కొట్టుకుంటే ఒక పెద్ద కొత్త మబ్బు రావొచ్చు లేదా అదేలాంటి అనేకమయిన చిన్న మబ్బులుగా విడిపోవచ్చు. అచ్చంగా సెక్స్‌లా లేదూ! ఆడామగా శరీరాలు ఒక ఆత్మ అవ్వొచ్చు క్రోమోజోమ్స్ విడిపోయీకలిసిపోయీ పిల్లరాక్షసులు పుట్టొచ్చు.

ఫక్కున నవ్వేసింది రాధిక. కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. ముఖమంతా తడిసిపోతోంది. ఆమె తలపైన షవర్ ఆగకుండా కురుస్తూనే ఉంది. తనకూ చైతన్యకూ మధ్య జరిగిన మాటలూ, అల్లుకున్న లోచనలూ కలగలసిపోయి ఆమె జ్ఞాపకాలలో ఎగసిపడుతుంటే, చల్లటి నీటి ధారల్లో ఆమె నగ్నత్వం నానుతోంది. వివేకానంద ఆపరేషన్ పూర్తయ్యాక తన జీవితం సార్థకం అయ్యిందనిపించేంత తృప్తిగా ఉంది ఆమె. ఎక్కువ సంతోషం కలిగినప్పుడు దాన్ని పంచుకోవడానికి ఒక్కోసారి మనుష్యులు సరిపోరు. ఆమెకు వాన కావాల్సివచ్చింది. లోహపు మబ్బులాంటి షవర్‌ను ఆశ్రయించి చిన్నపిల్లలా తడిసిపోతుంటే చైతన్య కౌగిలి గుర్తుకొచ్చి ఎద మొద్దుబారిపోయింది. అతను కౌగిలించుకున్న క్షణం అతనిలోని వేదనా, తనలోని లాలన తప్ప మరే ఆలోచనా లేదు. కానీ క్షణం గడిచిపోయిన కొంత సమయం తర్వాతనుంచి తలుచుకుంటుంటే వింతగా అనిపిస్తోంది. ఆసందర్భంలో అతను తనమీద, సరిగ్గా చెప్పాలంటే తన శరీరమ్మీద చేతులు వేయడం గమనించిన నర్సు ఆందోళనగా అడ్డుకోబోతే వారించిన తనే ఇప్పుడు అదే నర్సు దృష్టినుంచి తనను చూసుకుని విస్తుబోతోంది. ***మనిషి ప్రతిరూపం అతని కళ్ళలోంచి కనిపించే పద్ధతికి పూర్తి విరుద్ధంగా ఉంటుంది సమాజం కళ్ళల్లోంచి చూస్తే. తనలోలేని కల్మషాలూ, తను ఆపాదించుకోని అర్థాలూ అన్నీ తోస్తాయి తనను తాను వేరే మనిషిలా విశ్లేషించుకుంటే.*** అతనేమిటి తనను అలా కౌగిలించేసుకున్నాడు. నిజమే వివేకానందను అలా చూసి తట్టుకోలేకపోయాడు. కానీ మరీ పరిసరాలు చూసుకోనక్కర్లేదా ? అది నేను పనిచేసే చోటు. నాకంటూ ఒక గౌరవం, గుర్తింపు ఉన్న ప్రదేశం. అక్కడ అలా చేసేసాడేమిటి? ఛ. ఏమిటి నాకు ఇంత అహం. అదీ చే దగ్గర. "నువ్వు పే....ద్ద డాక్టరువయితే నేనే కదా హ్యాపీ " ఎన్నిసార్లు ఆ కళ్ళు నన్ను ప్రోత్సహించాయి. అసలు ఆ మాటలే లేకపోతే తన ఆశయసాధనకోసం అంత పట్టుదల ఎక్కడినుంచి వచ్చేది. చే నాకు గురువూ, నాన్న కూడా.

"నాన్నా ?! హవ్వ హవ్వ.. పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడొద్దు. ఇన్సెస్ట్ అవుతుంది అప్పుడు "

"బోడి ఫ్రాయిడ్ థియరీలు చెప్పొద్దు. అమ్మ, నాన్న, పిల్లలు అన్నీ ఒకే మనిషిలో చూడొచ్చు, అదీ సెక్స్‌లో కూడా"

" అబ్బా..సెక్స్ గురించి మాట్లాడటమే. నువ్వు. దెయ్యం వేదాలు వల్లించినట్లు, వర్జిన్ సెక్స్ సైకాలజీ థియరీలు చెప్పడం"

"సెక్స్ గురించి వర్జిన్‌కు తెలిసినంతగా ఎవ్వరికీ తెలియదు. పుట్టబోయే బిడ్డగురించి తల్లికి తెలిసినట్లు" జవాబు చెప్పలేక, తన వాదనలో ఓటమినొప్పుకోలేక, తనను మెచ్చుకోకుండా ఉండలేక, అసలు తొణకనట్లు బెణకనట్లు నటించలేక అవస్థపడిన చైతన్య ముఖకళవళికలు గుర్తుకువచ్చి ఆమె కళ్ళలో నవ్వుతడి ఊరింది. తడిని తనలో కలిపేసుకుంటూ షవర్ నీరు ఆమె ఒంటిమీదినుంచి జారిపోయింది. ఆ రోజు కూడా అతను నన్ను కౌగిలించుకున్నాడు. కౌగిలింతలేవీ శృంగార పూరిత ఉద్దేశ్యాలతో పుట్టినవి కాకపోయినా బిగికౌగిళ్ళల్లో స్పందించేది మనసు మాత్రమే కాదు. చర్మంచాటు నరాలూ కూడా. అతని చెవికీ మెడకీ మధ్య ఒక రకమయిన వాసన ఆమెకు సుపరిచితం. తలస్నానం చేసినప్పుడు ఒకరకంగా, నూనె పెట్టినప్పుడు ఒకరకంగా. అతని అరచేతులు చాలా మందం. ఎక్కువ చెమటపట్టేవి. ఎప్పుడూ చల్లగా అనిపించేవి. అతని ఛాతీచాలా గట్టిగా ఉంటుంది. సమాజం, విలువలూ అన్నిటినీ పక్కనబెట్టి అతనితో శారీరిక సాన్నిహిత్యాన్ని కౌగిళ్ళనుంచి ఇంకాస్త పెంచుదామని ఎన్నిసార్లు తనకే అనిపించినా పెళ్ళి తర్వాత సగర్వంగా, ఇతను నావాడు అని అనిపించుకున్నాక , నేను అతనిదాన్ని అని అందరితో అనిపించుకున్నాక... అప్పుడు...ఏమిటేమిటో ప్లాన్లు. ***రేపు బ్రతుకుతాను అని ఖచ్చితంగా చెప్పలేని మనిషి శరీరాన్ని తృప్తి పరుచుకునేందుకు భవిష్యత్తులో ముహూర్తాలు నిర్మించుకోవడమే కాబోలు జంతువునుండి ఎదగడం అంటే. శరీరంతో జంతువులా చేసే చర్యలన్నిటినీ మనసుతోనూ చేయగలిగిన శక్తి మనిషికి పెద్ద శాపం.***

మనసుతో రాధిక చైతన్యతో కౌగిళ్ళకంటే చాలా ఎక్కువే చేసింది. అతడితో కూడా సిగ్గువిప్పుకుని చెప్పుకోలేనన్ని అందమయిన కలలుకన్నది. తన దేహంలో మెడవరకే పరిమితమయిన అతని చూపులు మెడక్రిందకు జారితే అతనెలా ఉద్రేకపడతాడో ఊహించుకుని గర్వపడిన క్షణాలు గుర్తుకువచ్చి స్నానంలో సన్నగా కంపించింది రాధిక. తప్పు తప్పు. ఇప్పుడు అవన్నీ గుర్తుకుచేసుకోకూడదు. అసలు అంత నిర్దయగా అతను తనను ఎలా కాదనగలిగాడు? ఏవో ఆశయాలనీ.. వాటికోసం తనను ఒద్దు అనుకుంటాడా ! ఎంత పొగరుబోతు. పొగరు కాదు మూర్ఖత్వం. మూర్ఖత్వంతోనే అసలు ఇదంతా జరిగింది. అతనేకానీ ఆ రోజు తన మాట విని ఉంటే, ఆచరించ సాధ్యంకానీ ఆశయాలను వదులుకో సిద్ధపడిఉంటే.. "నాకో పెద్ద ఫాంటసీ ఉంది తెలుసా. మన పెళ్ళయ్యాక ప్రతిరోజూ ఇద్దరం కలిసి స్నానం చెయ్యాలని "ఒక చలికాలం సాయంత్రం అతను తన చెవిదగ్గర జల్లిన చిలిపి గుసగుసలు ఆమె జ్ఞాపకాల్లో ఘల్లుమన్నాయి. హడావుడిగా షవర్ ఆఫ్ చేసి బయటపడింది. అతను తనను మళ్ళీ కౌగిలించుకోవాల్సింది కాదు. ఆ క్షణంలో స్ఫురించలేదు కానీ ఇప్పుడు మెల్లగా గుర్తుకువస్తోంది రాధిక. అతడి చేతులు ఇప్పటికీ అలానే ఉన్నాయి. తడిగా, మందంగా. అతడి చెంపలకింద అదే చెమట వాసన. అతను తనను కౌగిలించుకున్నప్పుడు ఎవరయినా ఫోటో తీసిఉంటే బావుండేది. ఎలా ఉన్నామో. అసలు అలా ఎలా ఉంటామో ఎప్పుడూ చూసుకోనేలేదు. మబ్బూ మబ్బూ కలిస్తే ఏమవుతుంది.. అతని సమాధానాన్నే గుర్తుకుచేసుకుంటూ హడావుడిగా చీర చుట్టుకుని పరధ్యానంగా మంచంలో మోకాళ్ళు ముడుచుకుని కూర్చుంది. కౌగిలిలో చే ఛాతీ స్పర్శతాలూకు జ్ఞాపకం ఆమె ఎదలోపలినుంచి వెచ్చగా మండుతోంది. తప్పు కదా... ఇంకొక మగవాని స్పర్శను గుర్తుకుచేసుకోవడం. మనసును, మాటను, చూపును తలుచుకున్నా తప్పులేదు కానీ శరీరాన్ని తలుచుకోవడమే ! ఏదో తెలియని అపరాధ భావంతో ఆమెలో గుబులు పుడుతుంది

"బిజీనా, ఆయన ఏమిటో మాట్లాడాలి అంటున్నారు" ఆమె ఆలోచనలకు విశ్రాంతినిస్తూ తలుపు తీసుకుని గదిలోకి వచ్చింది పూర్ణిమ. మూడురోజులనుండి ముఖ్యమయిన విషయం మాట్లాడాలి అంటున్న తండ్రితో వివేకానంద సర్జరీ అయ్యాక మాట్లాడుదాం అని చెప్పిన సంగతి గుర్తుకుచేసుకుని తల్లిని పదమని చెప్పి, చైతన్య ఊసులను గదిలోనే వదిలేసి బయటపడింది.

అమెరికానుంచి వచ్చాక ఏ ప్రస్తావనను అయితే తప్పించుకోజూస్తోంది, ఆ వేళ దానికి దొరికిపోతానని ఆమెకు తెలియలేదు.

" నా మాట వినురా" నారాయణరావు స్వరంలో హఠాత్తుగా ప్రేమ ఎక్కువవడం రాధిక గమనించకపోలేదు. ఆయన ఇక తనను ఎలా అయినా ఒప్పించేస్తాడని ఆమెకు అర్థమవుతోంది. "ఈ కాలేజ్‌లోనే చేరరా", "అబ్బాయి మంచివాడు రా" ,"ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకో రా" తన జీవితానికి సంబంధించి ముఖ్యమయిన నిర్ణయాలు తీసుకోవాల్సిన సందర్భాల్లో ప్రేమ కురిపించి తను ఆయన మాటే వినేట్లు చేసుకోవడంలో తండ్రి సిద్ధహస్తుడు అని ఆమెకు ఎన్నోసార్లు అనుభవమే అయినా ప్రతిసారీ ప్రేమముందు బలహీనపడిపోతుంది. ఈసారి ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనూ తన మాట నెగ్గించుకోవలని పట్టుదలగా ఉంది.

ఇంతటికీ కారణం అయిన వ్యక్తి ఫోటోఉన్న పుస్తకం వాళ్ళిద్దరి మధ్య టేబుల్ పైన రెపరెపలాడుతోంది. అదే వ్యక్తి నిలువెత్తు బొమ్మ ఉన్న ఒక క్యాలెండర్ గోడమీద మేకుకు ఉరేసుకుని ఉంది. ప్రపంచం కళ్ళతో చూస్తే వ్యక్తి ఒక స్వామీజీ. ఆధ్యాత్మిక గురువు. నారాయణరావు దృష్టితో చూస్తే అతను "అవతార పురుషుడు". అమ్మ మాటల్లో అయితే "దేవుడు". తన దృష్టిలో అతను కేవలం మరో వ్యక్తి. చైతన్యకాని తన పక్కన ఉంటే ఎంత బావుండేది అనిపించింది.

"నిజంగా చెప్పాలంటే నాకు ఇష్టం లేదు నాన్నా" అంతకన్నా ఖచ్చితంగా ఎలా చెప్పాలో తోచలేదు ఆమెకు

"ఏంటమ్మా. ఎన్నిసార్లు అడిగినా అలా అంటావ్. జస్ట్ నాకోసం ఒప్పుకో. తర్వాత చూడు నువ్వే చాలా హ్యాపీగా ఫీల్ అవుతావ్" నారాయణరావు పట్టు వదలకుండా రాధికను ఒప్పించచూస్తున్నాడు. మాట్లాడకపోయినా తనూ ఆయన పక్షమే అన్నట్లు చూస్తోంది పూర్ణిమ. *మనగురించి వ్యతిరేకంగా మాట్లాడేవారు శత్రువులు, మనకోసం మాట్లాడేవారు మిత్రులు, మనగురించి ఏమీ మాట్లాడని వారు ఏమీ కానివారిగానే మిగిలిపోతారు.* తల్లినుంచి కూడా తనకు మద్దతుకుదరకపోవడంతో, ఈ స్వామీజీ సేవ నుంచి ఎలా తప్పించుకోవాలో అర్థంకాలేదు రాధికకు. అతనికి చాలా మహిమలు ఉన్నాయి అంటుంది తల్లి . అతని దగ్గరకు వెళ్ళివస్తే మనసుకు ప్రశాంతత, ఏదో బలీయమయిన ఆధ్యాత్మిక శక్తి తోడుగా ఉన్నట్లు అనిపిస్తుందనీ తండ్రి, ఆయన చెప్పినట్లు చేస్తేనే వ్యాపారంలో లాభాలు వస్తాయని తమ్ముడూ, ఆయనను అప్పుడప్పుడూ దర్శించుకోవడానికి వెళితే అక్కడకు వచ్చే మిగతా భక్తులతో పరిచయాలు పెరుగుతాయని రాజు... ఇలా తన కుటుంబంలో అందరూ ఒక్కొక్క కారణంతో స్వామీజీ భక్తబృందాల్లో కలిసిపోతుంటే తాను మాత్రం దూరంగా ఉండిపోయిన రాధికను, స్వామీజీ నిర్వహిస్తున్న హాస్పిటల్లో హానరరీ కన్సల్‌టెంట్‌గా ఉండేందుకు ఒప్పుకొమ్మని ఒత్తిడి చేస్తున్నాడు నారాయణరావు. నయంకాని జబ్బులు ఉన్న రోగులను కూడా తన దర్శనభాగ్యంతోనే ఆరోగ్యవంతులు చేసే శక్తులున్న స్వామీజీ మళ్ళీ వైద్యశాస్త్రం చదువుకున్న డాక్టర్లూ, హాస్పిటలూ నిర్మించాల్సిన అవసరం ఏముందీ అంటుంది రాధిక.

"నువ్వు అనుకున్నట్లు కాదురా. నిజం. ఈ ఎక్స్‌పీరియన్స్ విను. పోయినసారి అక్కడకు ఎవరో మళయాళ సినిమా నటుడు వచ్చాడు. యాక్సిడెంట్ వల్ల కాళ్ళు ఇక తీసేయాల్సిన పరిస్థితి. స్వామీజీ ఇలా తాకారు, అతను వీల్ చైర్ లోంచి నడుస్తూ.." నారాయణరావు చెబుతుంటే ఆమెకు ఇక వినబుద్ధి కాలేదు. దేవుడు స్వామీజీ కాదు చైతన్య ఏమో. ఇలాంటిదేదో జరుగుతుందని అప్పుడే ఎలా ఊహించగలిగాడు. తొమ్మిదేళ్ళ క్రితం విడిపోయేప్పుటి తమ సంవాదంలోని అతని మాటలు ఆమె గుర్తుకుచేసుకుంది.

"హలో చైతన్య ఉన్నారా"

"..వాడు ఎక్కడికో బయటకు వెళ్ళాడమ్మా. మీరు ఎవరు ?"

"నా పేరు, రాధిక"

"క్లాస్‌మేటామ్మా?"

"వైజాగ్‌లో ఫ్రెండ్స్ అండీ. మీరు .."

"చైతన్య ఫాదర్‌ను"

"నమస్తే అంకుల్. తను వస్తే నేను కాల్ చేసానని చెబుతారా ప్లీజ్"

"తప్పకుండామ్మా"

"హ..లో.."

"ఎవరు కావాలండీ .."

"చై..త..... "

"వాడు ఎవరో ఫ్రెండ్స్‌తో బయటకు వెళ్ళాడమ్మా.. ఎవరూ.."

" రాధిక అనీ. మార్నింగ్ అంకుల్ మాట్లాడారు ఆంటీ"

"చెప్పారు. ఆయన కూడా ఇంట్లో లేరు. వచ్చాక చెబుతానమ్మాయ్"

-- - - - - - - - - -- - - - - - --- --------

" చైతన్య ఇంకా రాలేదా అంకుల్? "

"ఎవరూ..రాధికేనా ? వచ్చాడమ్మా..చెప్పాను .."

"... "

"మీ నెంబరు ఉన్న పుస్తకం వైజాగ్‌లో మరచిపోయాడంట. ఈసారి చేస్తే నెంబరు తీసుకోమన్నాడు"

"కొంచెం వ్రాసుకుంటారా అంకుల్.."

-- - - - - - - - - -- - - - - - --- --------

"హలో.. అమ్మాయ్. తను ఫోన్ చేయలేదా ? ఇంట్లో ఎస్టీడీ లేదు. బయటకు వెళ్ళి చేస్తాను అన్నాడే"

"ఓ థ్యాంక్స్ అంకుల్"

-- - - - - - - - - -- - - - - - --- --------

"హలో.."

"చే"

"ఇంతకుముందు ఫోన్ రెండు రింగులు కొట్టి ఆగిపోయింది. నువ్వేనా కాల్ చేసింది"

ఫోనుల్లో ముఖాలు కనిపించవు కదా అని సంతోషపడింది రాధిక. అతను ఖచ్చితంగా గుచ్చిగుచ్చి చూసి అదే మాట అడిగితే తన పిరికితనాన్ని ఎలా దాచుకునేది ?

"బాగా లేట్ అయ్యింది కదా. ఇంట్లో మీ పేరెంట్స్ నిద్రపోతుంటే డిస్టర్బ్ అవుతారనీ.." అలా వివరించుకోవడం ఆమెకే నచ్చలేదు.

"మరి అయితే అసలు డయల్ చేయడమెందుకు?" చైతన్య మాట అతని చూపుకంటే తీక్షణంగా ఉంది. ఫోను కాబట్టి అతనికెదురుగా తన ముఖం లేనందుకు కాస్తంత ఊరట చెందింది రాధిక.

"పొద్దున్నుంచీ మూడుసార్లు కాల్ చేసాను"

"నాన్న చెప్పారు" అతని గొంతులో ముభావం.

"మరి నువ్వెందుకు ఫోన్ చెయ్యలేదు?" అడుగుదాం అనుకున్నా అడగలేదు రాధిక. ఏమాత్రం గొడవకు తీసే మాటనయినా తనవేపు నుంచే రాజీపడాలని నిర్ణయించుకునే ఫోన్ చేసింది. కానీ అడగాలి అనుకున్న ప్రశ్నకు తానే ఇంకొంచెం కారణం అందిస్తూ

"నా నెంబర్ కూడా ఇచ్చాను" అంది. అసలు అతను తన నెంబరు ఉన్న పుస్తకం మరచిపోవడం కేవలం ఒక సాకు. నిద్రలోలేపి అడిగినా ఠప్పున చెప్పగల నెంబరు. అతని ఊసులెన్నిటినో గిలిగింతలకు గురవుతూ మోసుకొచ్చిన నెంబరు అది. అతను మరచిపోవడం అసాధ్యం.

"నాన్నకు ఊరికే అలా చెప్పాను" నిజాయితీగా ఒప్పుకున్నాడు

"ఎందుకలా?"

"అరే...ఏదో గబుక్కున అలా అనేసాను"

"నాకు ఫోన్ చేయడం ఇష్టం లేకనే కదా..." ఆమె అడగాలి అనుకుంది కానీ, అతను అవునంటాడని భయపడింది.

"ఎలా ఉన్నావ్ ?" అతను మాట కదిపాడు

"బానే ఉన్నా.. నువ్వు"

"వెరీ ఫైన్" అతని "వెరీ"లో ఎత్తిపొడుపు ఏమయినా ఉందా అని ఆమె ఆలోచించింది.

"ఎగ్జామ్స్ ఎప్పుడు ? అదే అమెరికాకు .." పలకరింపు కోసం అడిగినట్లు అడిగాడు

"ఫోర్ మంత్స్‌లో"

"ఓకే... ఆల్ ది బెస్ట్"

వీడ్కోలు చెప్పేస్తున్న మనిషితో వెళ్ళొద్దని అడగాలి అనుకునేది పసిపిల్లలు, ప్రేమికులు మాత్రమే. ప్రేమలో స్వాభిమానం తృణప్రాయంలా తోస్తుంది. ఆమె కన్నీళ్ళను అదుపు చేసుకుంటూ," ప్లీజ్ చే అలా మాట్లాడకు" అనగలిగింది

"కమాన్,ఇప్పుడు నేనేం అన్నాను?"

గుండెకుగాయం చేసే మాటకు అమాయకత్వం రంగుకూడా పూస్తే అది విషపుబాణమే.

"ఎంత హర్టింగ్‌గా మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా?" ఆమె గొంతు గద్గదం అయిపోయింది.

"అయాం సారీ" అతని క్షమాపణలో యాంత్రికత్వం ఘనీభవించింది .

"ఎందుకు చే, నేనంటే అంత కోపం..?" కన్నీళ్ళను వెక్కిళ్ళల్లో మింగుతూ అడిగింది రాధిక. తను ఉన్న గదిలోకి ఎవరూ రాకుండా ముందే గొళ్ళెం పెట్టుకుని సిద్ధంగా ఉంది. ఏడుపు ముఖాన్ని ప్రపంచానికి చూపడం ఎంత అవమానం?! ఆమె బాధ వింటున్నా అతను బదులు చెప్పలేదు.

"చే.." ఆర్తిగా పిలిచింది ఆమె.

"ప్లీజ్ నన్ను అలా పిలవొద్దు"

తాను ఏం విన్నానో నమ్మకం కుదరలేదు రాధికకు. ఫోన్‌లో ఇద్దరి ఊపిరిలూ వేదనగా విసురుకున్నాయి. ఆమె ఫోన్ కట్ చేసేసింది. మేఘం వర్షించినట్లు భోరుమంది. అతనంటే కోపం వచ్చింది. తలగడలోకి గోళ్ళతో రక్కింది. అతని ఊసే ఒద్దనుకుంది. తనను తాను నిందించుకుంది. ఇక ఎప్పటికీ అతనితో మాట్లాడకూడదు అనుకుంది. ఫోన్ రింగయ్యింది. ఆమె నిర్ణయాలన్నీ నశించిపోయాయి.

"అయాం సారీ రాధికా" ఆన్సర్ చేయగానే అతని మాటలో నిజయితీ ఆమె గ్రహించింది. ఇప్పటికీ అతను తనను "రాధీ" అని పిలవడం లేదు! ఆమె మౌనంతో బెట్టు చేసింది.

"నువ్వంటే నాకు నిజంగా కోపం వచ్చింది?" అతని మాట మరీ నచ్చుతోంది ఆమెకు.

"ఇంకా ఉందా?"

"ఏంటి?"

"అదే కోపం"

"దాన్ని కోపం అనడం కరెక్ట్ కాదేమో అసలు. ఏమని చెప్పాలో తెలియట్లేదు. ఒకరకంగా అది నేనంటే నాకే కోపం.కాదు కాదు. విరక్తి. నమ్మకం పోయింది"

ఆమె చెవులు రిక్కించింది.

"నాకు నీకంటే క్లోజ్ ఎవరూ లేరు" ఈసారి అతని గొంతు వణికింది.

"ఐనో" రిసీవర్‌నే అతడిగా ఊహించుకుని మెడకింద పొదువుకుంది

"మరి అలాంటి నువ్వు నన్ను ఇంప్రాక్టికల్ అనడం.. నా ఎయిమ్స్, ఆంబిషన్స్ అంటే నాకే అనుమానం వచ్చేట్లు చేసాయి. ***మనిషిని డిఫైన్ చేసేది అతని కలలే కదా.*** నా కలలే తప్పు అంటే నేనే తప్పు కదా. ఆ మాట నేనంటే..? మొత్తం తెలిసిన నువ్వే అలా అంటే నాకు ఎలా ఉంటుంది చెప్పూ... "

"అందుకని నాలుగు నెలలు మాట్లాడకుండా ముఖం చాటేస్తావా ?"

"ముఖం చాటెయ్యడం ఏమిటీ? బుకిష్‌గా మాట్లాడకు. ఇకనుంచి మన దారులు వేరు అనుకున్నాం కదా" ఆఖరుసారిగా తాము గుడి దగ్గర మాట్లాడుకున్న మాటలను గుర్తుకుచేసాడు అతను.

"అయితే ? వేరే దారుల్లో వెళ్ళేవాళ్ళు మాట్లాడుకోరా?"

"ఈ ఆర్గ్యుమెంట్ అంతా అప్పుడే అయ్యింది కదా. నువ్వు యు.ఎస్.లో, నేను ఇక్కడా.. కుదరదు. మెమరీస్ హాంట్ చేస్తుంటాయి. కాంప్రమైజ్ అవ్వాలి అనుకుంటాం. కాలేం. కాకుండానే ఉండలేం. టార్చర్‌లా ఉంటుంది. అందుకే గుర్తుకుచేసుకోకుండా ఉండటం బెటర్ కదా"

"అయితే ఈ నాలుగు నెలల్లో నన్ను మరచిపోయావా " సంభ్రమంగా అడిగింది రాధిక

".... "

"నిజంగా నా ఫోన్ నెంబర్ నీకు గుర్తు లేదా?"

తడుముకోకుండా ఒప్పుజెప్పాడు అతను.

"చూసావా. ఇట్స్ ఈజీయర్ సెడ్ దేన్ డన్"

"నాకు తెలుసు. ఇప్పుడు కాకపోతే ఇంకో సంవత్సరం, రెండు మూడు..అప్పటికి మరచిపోతాంలే" చాలా యధాలాపంగా అనేసాడు అతను.

"నీకు తెలీదు.." చే అనే పిలుపును దిగమింగుకుంటూ, "నా పరిస్థితి అలా కాదు. ఇంకో రెండు నెలల్లో పెళ్ళి చెయ్యాలి అనుకుంటున్నారు నాన్న. ఒక్కత్తినే యు.ఎస్ పంపనంటున్నారు "

"అయితే చేసుకో మరి" తడుముకోలేదు అతను.

"డోంట్ జోక్"

"అయాం నాట్"

"..... "

"సీ నీకు యు.ఎస్ వెళ్ళడానికి వీసాలాగ పెళ్ళి అవసరం అయినప్పుడు చేసుకోకతప్పదు కదా"

"ఎవరో ముక్కూమొహం తెలియనివాడినా?"

"వెల్... నీకు నచ్చవచ్చు వేరే ఎవరైనా "

"స్టాపిట్. ఎంత ఇన్సల్టింగ్‌గా మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా ? ఇట్స్ నాట్ ఈజీ. భర్తగా నిన్ను ఊహించుకున్నాను" అభిమానం చంపుకుని చెప్పింది ఆమె.

" .... "

"డూ యూ నో వాట్ దట్ మీన్స్? డూ యూ నో వాట్ దట్ మీన్స్ టు ఎ ఉమెన్?"

" .... "

"నీకోసం నీకిష్టమయిన వంటలు నేర్చుకోవాలి అనుకున్నాను. మన ఇల్లు ఎక్కడ ఎలా ఉండాలో అనుకున్నాను. ఏ చీర, ఏ డ్రస్సు వేసుకుంటే నీకు నచ్చుతుందో అవే కొనాలి అనుకున్నాను. డామ్స్ ఇడియట్ .. ఐ వాంటెడ్ సెక్స్ విత్ యూ " కోపంలో ఆమె సిగ్గు చచ్చిపోయింది. తీక్షణతను వెరచి అతను మౌనంగానే ఉండిపోయాడు.

"డూ యూ నో వాట్ దట్ మీన్స్ టు ఎ ఉమన్ ? నీకు తెలియకపోతే తెలుసుకో. ఫిజికల్‌గా అది జస్ట్ రీప్రొడక్షనే. కానీ ఐ కాంట్ ఇమేజిన్ డూయింగ్ ఇట్ విత్ సంవన్ ఎల్స్. అంతా చెబితే పచ్చిగా ఉంటుంది. నీకు మాత్రం అర్థం కావట్లేదా ? ఉమన్‌కు ఆక్ట్‌తో అయిపోదు. షి హాజ్ టు క్యారీ ది చైల్డ్ ఆఫ్ దట్ మాన్ ఫర్ మంత్స్. ఇష్టంలేనివాడితో కళ్ళుమూసుకుని కొన్ని క్షణాలు గడపడమే నరకం! ఇక జీవితాంతం అంటే అది చావుతో సమానం "

"రాధీ రాధీ..." అతను తనను అలా పిలుస్తున్నాడని గుర్తెరగలేనంత ఆవేశంలో ఉంది ఆమె. "ఐ కెన్ అండర్ స్టాండ్ ఇట్. ఇదేదో ఆడదానివి కాబట్టి నీకే నీ బాడీ గురించి ఎక్కువ వాల్యూస్ ఉంటాయనుకోవద్దు. ఈ దిక్కుమాలిన పురాణాలూ, కవులూ అందరూ కలిసి శీలం, పవిత్రత ఇవన్నీ ఏదో ఆడదానికే కానీ మగాళ్ళకేమీ లేనట్లు పిచ్చిరాతలు రాసారుగానీ, సెక్సువల్ ఎక్స్‌ప్రెషన్‌కు సంబంధించి విలువలూ , నీతులూ మగవాళ్ళకు కూడా ఉంటాయి. వెల్ .. మిగతా అందరి సంగతేమో కానీ నాకు మాత్రం ఉంది. నేను కూడా చాలా ఊహించుకున్నాను. నీతో మాత్రమే కుదిరేవి. బట్ అయాం ష్యూర్, ఇవేవి మన లైఫ్ ఆంబిషన్స్ కంటే గొప్పవి కావు. అవేవి కుదరనప్పుడు ఇంకే ప్రేమా, అఫెక్షనూ నిలవవు. నాలుగురోజులకు మోజులన్నీ తీరిపోయాక నాకంటే శత్రువు లేనట్లు కనిపిస్తాను నీకు"

"ఏంటీ? మోజా...? ఓకే ..ఒకే" ఆమెలో మెల్లగా ఆత్మాభిమానం బుస కొట్టింది. సిగ్గువిడిచి మాట్లాడినందుకు ఎంత చులకనయిపోయాను.

"నువ్వు తిట్టుకున్నా కోపగించుకున్నా అదే నిజం. నా ఎయిమ్స్‌ను ఫూలిష్? అనే నీతో నేను ఎక్కువరోజులు ఇలానే ఉండలేను. సెల్ఫిష్ ఆంబిషన్స్ ఉన్న నువ్వు నన్ను యాక్సెప్ట్ చెయ్యలేవు"

"వాట్ ? సెల్ఫిష్?" విస్తుబోయింది రాధిక. అతను తనను అంత మాట అంటాడా? కానీ అనేసాడు. ఆమె మనసును తాకేసేంత తీవ్రమయిన మాట.

"యస్. ఈ అమెరికా వెళ్ళి పెద్ద చదువులు చదివి ఇక్కడికొచ్చి సేవ చెయ్యడాలు..అన్నీ ఒట్టి కబుర్లు. ఇవేవీ జరగవు. విషయం నీకూ తెలుసు. కానీ తెలియనట్లు, తెలిసినా వాటిని నువ్వు అధిగమిస్తానన్నట్లు నిన్ను నువ్వు మోసం చేసుకుంటున్నావు. ***వ్యక్తి బాగుపడితే సమాజం దానంతట అదే బాగుపడుతుంది అనడం ఒట్టి హిపోక్రసీ. ఒకడు ధనవంతుడు అయితే పదిమందికి ఉద్యోగాలు వస్తాయి,***

కలెక్టివ్ ప్రొడక్టివిటీ, రిచ్‌నెస్ పెరుగుతుంది...అన్నీ ఎస్కేపిస్ట్ మాటలు. అలా అయితే ప్రపంచంలోని పేదరికాన్నంతటినీ పదిసార్లు నిర్మూలించగలిగేంత డబ్బూ, శక్తియుక్తులూ ఇప్పటికీ ఈ ప్రపంచంలో చాలామందికి ఉన్నాయి. కానీ ఎవ్వరూ ఏమీ చెయ్యరు. మా నాన్న చిన్నప్పుడు ఓ పని చేసేవాడు. నాకు తొమ్మిదిన్నరరూపాయలు పెట్టి కూల్‌డ్రింక్ కొంటే, మిగిలిన అర్థరూపాయినీ దా..నం చేసి ఎవర్నో ఉద్ధరించినట్లు భావించేవాడు. రేపు నువ్వయినా అంతే.. మీ నాన్న లంచాలు తీసీతీసీ పాపభీతితో ఏ ఛారిటీలోనే చేరుతాడు, నువ్వూ ఓ పైసా ఇస్తావు. నీ చదువుతో ఈ సొసైటీలో ఉండే రిచ్ అండ్ ఫిల్తీ కరప్ట్ పీపుల్‌కు మెరుగైన వైద్యసేవలు అందించగా వచ్చిన డబ్బులో కాస్తంత ఛారిటీ చేసి ప్రపంచాన్ని బాగుచేసాను అనుకుంటావు. ఇవన్నీ నేను చూడలేను. చూస్తూ నిన్ను ప్రేమించలేను. ఇలా దూరంగా ఉంటే కనీసం అసహ్యించుకోకుండా అయినా ఉంటాను. అది బెటర్ కదా..."

ఆపకుండా మాట్లాడిన అతనిలోని ఆవేశం ఆమె కళ్ళకు కట్టినట్లు కనిపించింది. తాను ప్రేమించినది ఈ ఆవేశమే. కానీ అది తననే దహించేంత తీక్షణమని ఎప్పుడూ ఊహించలేదే ? *నిప్పును ప్రేమించిన క్రొవ్వొత్తికి మిగిలేది విషాదాంతమే.*

"అయాం సారీ ఇది నీకు హర్టింగ్‌గా ఉండొచ్చు. కానీ ఇలా మాట్లాడటంలో నాకేమీ సంతోషం లేదు కదా. నీకు నేను ఎంత ఇంపార్టెంటో నాకు తెలుసు. అలాగే నాకు నువ్వు ఎంత ఇష్టమో కొత్తగా చెప్పక్కర్లేదు కదా. కానీ ఇట్స్ జస్ట్ నాట్ ఫీజిబుల్ ఫర్ అజ్ టు బీ టుగెదర్. *ఆశయాలకు అడ్డం వస్తే కన్నవాళ్ళను వొద్దనుకుని, ఇల్లొదిలి పారిపోయే పిల్లలున్న ప్రపంచంలో ఉన్నాం.* లెట్స్ థింక్ ప్రాక్టికల్. నువ్వు ఇంకొకరిని పెళ్ళి చేసుకుంటే చూస్తూ నేను జెలసీ ఫీలవకుండా ఉండలేను. అందుకే ఇంకెప్పుడు నాకు ఏమీ చెప్పొద్దు. బెటర్ లెట్స్ ఫర్గెట్ ఈచ్ అదర్ ఫర్ సం టైం"

ఆమెకు మాత్రం అప్పటికీ కోపమో. బాధా తీరలేదు. *కలిగినంత వేగంగా మానవు కదా గాయాలు.*

"ఒక్క విషయం. అప్పుడప్పుడు సరదాకోసం నేను ఓ పని చేసేవాడిని. ఎప్పుడయినా గుంపులుగుంపులుగా జనాలు ఉన్నప్పుడు కళ్ళు కొంచెం ఫోకస్ మార్చుకుని చూడు. తేడాలేకుండా అన్ని జీవితాలూ బ్లర్డ్‌గా, ఇన్‌సిగ్నిఫికెంట్‌గా కనిపిస్తాయి. అలా చూసినప్పుడంతా నేను అనుకునేవాడిని, నేను , రాధిక మాత్రం ఎప్పుడూ ఇలా అయిపోం అని. నువ్వు ఏమీ సాధించవు, అన్నీ అబద్దాలు అనే నా మాట ఒట్టి అబద్ధం అని నువ్వు ఎంచుకున్న మార్గమే కరెక్ట్ అనీ నువ్వు ప్రూవ్ చేస్తే నేను ఓడిపోవడానికి సంతోషంగా ఎదురుచూస్తాను. ప్లీజ్..బిలీవ్ ఇన్ యువర్ సెల్ఫ్ అండ్ గో ఎహెడ్ విత్ యువర్ లైఫ్? "

రపీమని అందుకుంది రాధిక "నో.. ఏదో మహాత్ముడిలా మాట్లాడకు. అనాల్సిన గొప్ప మాటలు చాలానే అన్నావ్, నేను విన్నాను. నేనెప్పుడూ నువ్వు ఓడిపోవడం, నేను గెలవడం ఇలా అనుకోలేదు. వీ ఆర్ నాట్ ఇన్ ఎనీ కాంపిటీషన్ అబౌట్ లైఫ్. ఎనీవే... నీకు చెప్పడం వేస్ట్. పిచ్చిపిచ్చి పుస్తకాలు చదివి చదివి...నువ్వు చివరకు ఒక పుస్తకంలా తయారయ్యావు. ఐ మే లవ్ ఎ మ్యాన్ లైక్ యూ బట్ నాట్ ఎ బుక్ లైక్ యూ . గుడ్ బై " విసురుగా కాల్ కట్ చేసి తలగడలో ముఖం దాచేసుకుంది రాధిక.

చరిత్రలో మనుష్యులు, సంస్కృతులు, సంప్రదాయాలు నశించినా పుస్తకాలుమాత్రమే నిరంతరాయంగా జీవిస్తాయని ఆరోజు ఆమెకు తెలియలేదు.

" మొత్తానికి అంకుల్ అయితే హ్యాపీ అన్నమాట " కారు లాక్ చేస్తూ అడిగాడు రాజు

" కాదా మరి. ఈసరికి ఆశ్రమంలో తన ఫ్రెండ్స్ అందరికీ గొప్పగా చెప్పేసుకుంటుంటారు. మా అమ్మాయిని నేనే ఒప్పించాను అని" పొట్ట మీదకు పైటను మరింతగా సర్దుకుంటూ, కారు అద్దం మీద ప్రతిఫలిస్తున్న తన రూపాన్ని చూసుకుంది రాధిక. ఊదారంగు సిల్కుచీరలో హుందాగా కనిపిస్తోంది ఆమె. వంపు తిరిగి ఉన్న అద్దంలో ఆమె ప్రతిబింబం కాస్తంత వెడల్పుగా విచ్చుకున్నట్లు కనిపించింది.

పదేళ్ళక్రితం ఎంత సన్నగా ఉన్నానో కదా పెదవి విరుచుకుంది ఆమె. ఐదుసార్లు అమ్మతనాన్ని పొందుపర్చుకుని కోల్పోయిన ఆమె శరీరం ఒకప్పటి అందాలనూ కోల్పోతోంది.

"పోనీలే, నీకు కూడా ఒక ఎక్స్ట్రా డెజిగ్నేషన్ వచ్చినట్లే కదా. నువ్వు పెద్ద పట్టించుకోకున్నా, ... స్వామీజీ హాస్పిటల్‌లో కన్సల్‌టెంట్ అంటే పేషెంట్స్ కూడా క్రేజ్‌గా ఫీలవుతారు" కోటు బటన్ సరిజూసుకుంటూ ముందుకు కదిలాడు రాజు.

"నేను డాక్టరు, వాళ్ళు పేషెంట్స్. ఏమైనా హెల్త్ ప్రాబ్లం, అదీ నా స్పెషలైజేషన్‌కు సంబంధించినది అయితేనే నాదగ్గరకు వస్తారు. సినిమా స్టారులాగా వాళ్ళకూ నాకు మధ్య క్రేజ్ ఎందుకు?" చుర్రుమని సమాధానం ఇస్తూనే అతని మోచేతిని పట్టుకుని మెట్లు ఎక్కింది.

"అబ్బా.. నువ్వు ఇంకా ఏ కాలంలో ఉన్నావ్. అప్పుడెప్పుడో చెప్పావ్ కదా మెడికల్ ఎథిక్స్ ప్రకారం అయితే డాక్టర్లు ప్లస్ మార్కు.."

"ప్లస్ కాదు. రెడ్ క్రాసు మార్క్"

"అదేలే. అది కూడా వేసుకోకూడదు , తమ ఇల్లు, క్లినిక్ దగ్గర తప్ప ఇంకెక్కడా బోర్డులు కూడా పెట్టుకోకూడదు అని. ఇంతకుముందు చూసాం కదా, రోడ్ మీద బైకు నెంబరుప్లేట్ల మీద కూడా డాక్టరు సింబల్స్" గ్రహణం మొర్రికి శస్త్ర చికిత్స నిపుణుడు" అని ఆటోల వెనుక ప్రింటెడ్ యాడ్స్!! తలుపు దగ్గర ఇన్విటేషన్ కార్డులు తీసుకుంటున్న వ్యక్తికి తమ కార్డును అందించి లోపలకు దారితీసాడు రాజు.

ఒక సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ దిగ్గజం తన ఫాంహౌస్‌లో ఇస్తున్న ప్రయివేట్ పార్టీకు వచ్చారు వాళ్ళిద్దరూ. పార్టీ ఇస్తున్న వ్యక్తి తనకు అస్సలు పరిచయం లేకపోయినా, వ్యక్తి సహాయసహకారాలు రాజుకు చాలా అవసరం కావడంతో అతడిని అనుసరించింది. అప్పటికే మెల్లమెల్లగా చేరుతున్న జనంలో ఎక్కువమంది సూట్లలో చేరి వైన్ గ్లాసులమధ్య చర్చించుకుంటున్నారు.

"ఎవరో ఏదో చేస్తున్నారని , మనం కూడా మన వాల్యూస్ వదిలేసుకుంటే ఎలా రాజు. ఇలా అయితే అందరూ పతనం..." గుసగుసగానే అయినా విలువలను తక్కువజేసి మాట్లాడే అతడికి సమాధానం ఇవ్వకుండా ఉండలేకపోయింది రాధిక.

"పతనం! ఎంత పెద్ద మాట. సర్లే, తర్వాత మాట్లాడుకుందాం" అంటూ తమకు పార్టీ ఇస్తున్న వ్యక్తిని చూపుతూ అటు నడిచాడు రాజు. అతను చెప్పాలనుకున్నది చెప్పేస్తాడు, అవతలి వారికి వివరించేందుకు అవకాశమూ ఇవ్వడు. ఎప్పుడూ ఇంతే. మనసులో విసుక్కున్నా ముఖం మీద నవ్వు పులుముకుంది రాధిక. తమను రిసీవ్ చేసుకున్న వ్యక్తితో పరిచయ వ్యవహారాలు ముగిసాక రాజు తనను అతని మిగతా కొలీగ్స్‌కు పరిచయం చేస్తుంటే, ఆమె ధ్యాస అంతా అంతకుముందు రాజు అన్న మాట మీదే సాగింది.

నిజంగా చైతన్య ఇలా ఎలా ఊహించగలిగాడు. తన జీవితం అంతా ముందే చూసినట్లు. నిజమే.. రోజు తన ప్రస్థానంలో రెండు దారులు. గమ్యం ఒకటే. తాను ఎంచుకున్న దారిలో తన ప్రయాణం అద్భుతం. అన్నీ విజయాలే. కానీ గమ్యం ఏమయింది? డాక్టరు అయ్యాక చిన్నచిన్న పల్లెల్లో గ్రామీణులకు కూడా మంచి వైద్యం అందించే హాస్పిటల్ ఒక్కటయినా నిర్మించాలి అన్న తన ఆశయం అసలు స్ఫురణకే లేనంతగా తలమునకలయిపోయింది వృత్తిలో. వారం క్రితం కూడా వార్తాపత్రికల్లో ఒక కథనం. ఈ సంవత్సరం విషజ్వరాలతో ఏజెన్సీ ప్రాంతాల్లో ఐదువందల మరణాలు. తాను చదువుకున్న ఊరికి కేవలం వందమైళ్ళ దూరంలో జరుగుతున్న దారుణం. నెలల పసికందుల్లో మరణాల శాతం ఇంకా వందల్లోనే ఉంది. గర్భిణీల మరణాలు ఇంకా పదుల సంఖ్యల్లోనే కొనసాగుతున్నాయి. ప్రభుత్వం అన్నీ చేస్తునట్లే ఉంది. కానీ నేనేం చేసాను ? నేనేం చేసాను.

"సో యూ ఆర్ ది వన్. మై ఫాదర్ ఇన్ లా ఈజ్ ఎ పేషెంట్ ఎట్ యువర్ హాస్పిటల్. హి సేజ్ యూ ఆర్ ఎ వెరీ కంపాషనేట్ డాక్టర్" రాజు స్నేహితుల్లో ఒకరు హలో చెబుతూనే రాధిక గురించి గొప్పగా చెప్పడంతో రాజు ముఖంలో ఆనందం చిమ్ముకొచ్చింది. రాధికకు మాత్రం ఏదో వెలితిగా తోచింది. అతని మామగారు ఎవరో వివరాలు అడగగానే, అతను ఆయనకు వచ్చిన

జబ్బు తాను చేసిన సర్జరీ వివరాలు అన్నీ గభాలున చెప్పాడు. ఆ పేషెంటును గుర్తుకుచేసుకుంది రాధిక. ఒక మాజీ రాజకీయ నాయకుడు. చట్టం దృష్టిలో నిరూపరించబడని అవినీతి ఆరోపణలు అతని ఆస్తి. తన దగ్గరకు పేషెంటుగా వచ్చినప్పుడు కూడా అతనితోపాటు రౌడీలాంటి ఒక అనుచరుడు ఉండటం ఆమె గమనించింది. తనకు లభిస్తున్న పొగడ్తలు అన్నీ చైతన్య శాపాల్లాంటి హెచ్చరికలను గుర్తుచేసి వెక్కిరిస్తున్నట్లు అనిపించేసరికి ఇబ్బందిపడిపోయి త్వరగా గ్రూపులోంచి తప్పించుకుంది.

"ఏం్రా హెడేక్‌గా ఉందా" మెల్లగా ఒకవారగా తీసుకువెళుతూ అడిగాడు రాజు. రాజు పిలుపులోని "రా"కు తండ్రి పిలుపులోలా ఏదో అవసరమే తోచింది ఆమెకు. పడకగదిలో అతనికి మాత్రమే అవసరమయితేనో, లేక నలుగురి ఎదుటా తాము ప్రేమమయ దంపతులు అనే మాట అనిపించుకోవడం కోసమో తప్ప అతను అలా పిలవడని ఆమెకు తెలుసు.

"వెళ్ళిపోదామా?" అతని చూపులు మాత్రం పార్టీలో ఇంకెవరెవరినో పలకరిస్తుండటం చూసింది ఆమె.

"వొద్దులే, యూ క్యారీ ఆన్. ఐ విల్ సిట్ సంవేర్" అంది, హాలు వెలుపల బాల్కనీలో పచార్లు చేస్తున్న కొందరినీ, వాళ్ళ వెనుకల విస్తారంగా ఉన్న తోటనూ చూస్తూ.

' పోనీ, నువ్వు అలా తోటలోకి వెళ్ళావా? గార్డనేర్? ఎవరితోనైనా నీకు మొక్కల గురించి చెప్పించమంటావా?" అన్నాడు, తనకు ఆతిథ్యం ఇస్తున్న వ్యక్తి వద్దకు వెళ్ళజూస్తూ.

"మా వైఫ్‌కు గార్డెనింగ్ చాలా ఇష్టం. మీ గార్డెన్ బ్యూటిఫుల్ అంటోంది.." అంటూ పొగడ్తలతో వ్యక్తితో మరింత సాన్నిహిత్యం సంపాదించుకోవడానికే అలా అడుగుతున్నాడా ? రాజు ప్రతి మాటలోనూ స్వార్థపూరిత కోణంగురించి ఆలోచిస్తున్నందుకు తన మీద తనకే జాలి వేసింది. ***అవతలి వ్యక్తిలో చెడు ఉంది అనుకోవడమంటే మనలో ఏదో చెడు ఉన్నట్లే.***

"ఐ విల్ టేక్ కేర్ అన్నానుగా.. యూ గో" కోటు మీదనుంచి అతని వీపులోకి వేళ్ళు గుచ్చి అతని సుతారంగా ముందుకు తోసింది.

రాధిక తనను అలా ముద్దుగా తోయడం ఎవరైనా చూస్తే బావుండునని కోరుకుంటూ ముందుకు కదిలాడు రాజు. అతను కలిసిపోతున్న జనంపట్ల చూస్తుంటే, దాదాపు అందరూ ఒకేలా అనిపించారు. చైతన్య చెప్పినప్పుడు ఒకసారి కళ్ళు ఫోకస్ మార్చుకుని చూసింది. అందరూ మసకమసకగా, ఒకేరకం సూట్లు వేసుకున్న ముద్దల్లా కదులుతున్నారు. ఆడవారు మాత్రం రంగురంగు చుక్కల్లా ఉన్నారు..అదీ కేవలం వస్త్రధారణద్వారా వచ్చిన రంగు. ఇంకెవరో చూస్తుంటే తనూ వీళ్ళల్లో ఒకతే కదా. హాల్‌ను పరికించి చూస్తూ మెల్లగా వెలుపలకు నడిచింది. ఒక్కొక్కరి ఒంటిపై ఉన్న బట్టలు, ఆభరణాలు , ఎలక్ట్రానిక్ వస్తువుల విలువకల డబ్బుతో ప్రాణాపాయ స్థితిలో వైద్యం కొనుక్కోలేక ముగిసిపోయే ఎన్నో జీవితాలను బ్రతికించవచ్చు. తమకు ప్లేట్లలో సర్వ్ చేసిన ఆహారం, గ్లాసుల్లోని విదేశీ మద్యం.. వీటి ఖర్చుతో దాదాపు ఒక సంవత్సరంపాటు ఒక బీద కుటుంబం మూడు పూటలా పౌష్టికాహారం తీసుకుంటే అసలు వాళ్ళకు వచ్చే ఎన్నోరకం జబ్బులు నశిస్తాయి.

"గార్డెనింగ్ దేఖేంగే మేడం?" అతిథులకు తోట చూపడానికి నియమింపబడిన పనివాడొకడు రాధికకు ఎదురుపడ్డాడు.

"ఫర్లేదు, ఊరికే అలా నడుస్తానులెండి" నెరిసిన అతని తలవంక చూస్తూ అంది రాధిక.

మర్యాద అలవాటు లేనట్లు అతను చిత్రంగా చూసాడు.

"నయా హైబ్రీడ్‌వాలా క్రోటన్స్ హై మేడం వహా పే" ఆమె వొద్దంటున్నా తన బాధ్యత అన్నట్లు ఆమెకు దారిచూపాడు అతను. అతని వయసును అంచనా వేసింది రాధిక. యాభై ఉండొచ్చు. కానీ డెబ్బైయేళ్ళవాడిలా ముఖం మీద ముడతలు. చెంపలు లోపలకు ఉన్నాయి. చుట్టలు అలవాటు కాబోలు పెదవులు బండబారి ఉన్నాయి. అతని నడకలో మాత్రం యువకుడి చురుకుదనం ఉంది. ఈ పార్టీ లోపల ఉన్న మనుష్యులు తినకుండా విసిరిపారేసిన తిండి అంత విలువ ఉండదు తన జీవితం అనేవిషయం సుస్పష్టంగా తెలిసినా,

చేదు నిజానికి ఏ మాత్రం చింతలేనట్లు అంతకుమించి తన జీవితానికి సుఖం లేనట్లు సాగిపోతున్న అతడిని అంటుకునే ఆమె ఆలోచనలు సాగాయి. *ఎదిగేందుకు అవకాశం ఉన్న మనిషికే జీవితంలో ఎదగాలి అనే కోరిక ఉంటుంది. ఒక స్థాయి చేరుకున్నాక ఇక చాల్లే అని తృప్తి చెందేసేక మనిషి సామాజికంగానేకాక మానసికంగానే ఎదగడం ఆగిపోతుంది.* తోటమాలి జీవితానికీ తన జీవితానికీ అట్టే తేడా లేదేమో. ఏ పరాయి ప్రాంతం పల్లె నుంచి వచ్చాడో మరి, తెలుగు మాట్లాడటం కూడా రాకపోయినా హైదరాబాద్ శివార్లనోనైనా ఈపాటి ఉద్యోగం, అదీ చెట్లమధ్య, సంపాదించుకుని మూడు పూట్లా తిండికి లోటు లేకుండా సాగిపోవడమే అతని జీవితానికి పెద్ద విషయమూ, విజయమూ కావొచ్చు. అతను పసివాడిగా ఉండేటప్పుడు ఏం కలలు కన్నాడో. గోదావరి ఒడ్డున పసి పాదాలతో పరుగెత్తిన తను ఏం అనుకుంది ? ఆకాశంలోని మబ్బులను దగ్గర నుంచి చూడాలి అనుకుంది. ఐదవ తరగతిలో ఖగోళ శాస్త్రం చదివినప్పుడు, విమానాల గురించి చదివినప్పుడు ఏదో ఒకరోజు విమానం ఎక్కితే మబ్బులను దగ్గరనుంచి చూడొచ్చు కాబట్టి ఎప్పటికయినా విమానం ఎక్కాలి అనే కోరిక కలిగింది. ఇంకా పైతరగతుల్లోకెళ్ళాక, ఆకాశానికంటే పైన ఊహకు అందని శూన్యంలో ఎన్నో గ్రహాలూ , అందులోనూ ప్రపంచాలూ ఉండొచ్చు అని తెలిసినప్పుడు ఎప్పటికయినా స్పేస్ సైన్స్ చదివి రాకెట్లలో గ్రహాలుదాటి రహస్యాలను ఛేదించాలి అనే ఆశతో ఎదిగింది. కొన్నాళ్ళకే అంతు తెలియని రహస్యాలకంటే మన చుట్టూ నిత్యం ఉండే పురుగూ పుట్రా, కప్పలూ, బొద్దింకలలో కూడా ఎవరు కూర్చారో తెలియనంత నేర్పుగా శరీర నిర్మాణమూ, జీవమూ, పరిణామక్రమమూ ఉందని చదివాక ఈ సృష్టి రహస్యాలగురించిన ఆసక్తితో మనసు వికసించింది. ఇష్టమయిన స్నేహితుడిని కబళించిన మృత్యువునే ఎదిరించేంతగా జీవశాస్త్రం చదవాలన్న పట్టుదలతో అందులో ప్రవేశించాక... అంతే అక్కడితో ఎదుగుదల ఆగిపోయింది. కలలు కోల్పోయింది. చిన్నప్పటిలా ఇప్పుడు మబ్బులు ఒక అద్భుతం అనిపించవు. ఆవిరి ఘనీభవించడమే కదా. నక్షత్రాల వెనుక దాగిన రహస్యాలలో అంత ఆసక్తి లేదు. మానవజీవితమే అంతు లేకుండా ఉంది ఇక గ్రహాంతరవాసులు ఎవరైతే ఏమిలే అనే నిర్వేదన. మృత్యువును ఎదిరించడం తన జీవితకాలంలో తను చేయలేని పని అని అర్థం అయిన వాస్తవిక జ్ఞానం.

"ప్రాక్టికాలిటీ".

ఈ ఒక్క పదమే మనిషి జీవితాన్ని అదుపు చేస్తోంది. ఇంతకు మించి ఇంకేమీ చేయలేము, ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచిస్తే.. అనే భావం కలగడంతోనే జీవితానికి తెర. ఈ జీవితం ఇలా సాగిపోతుంది చాల్లే అనే నిర్లిప్తత. మనకిక చాల్లే అంటూ మనల్ని మనమే మోసం చేసుకోవడం మనసుతోపాటు మనకొచ్చే జబ్బు.

కొన్నేళ్ళ చదువు తర్వాత తనలో కలిగిన తృప్తి అనే అబద్ధపు ఆలోచనలను నెమరువేసుకుంది రాధిక. బంధువులూ స్నేహితులూ అందరి దృష్టిలో వాళ్ళ ఊహకు అందనంత పెద్ద డాక్టరు అవగానే, తాను నిజంగా చాలా సాధించేసిన భావనతో, ఇక ఎంత చదివినా ఇలా చదువుకుంటూ ఉండటమేనా కాస్త మన దేశంలోవారికి సేవ చేద్దాం అని రాజు చెప్పగానే, సేవ అనేది నిజంగా అమలుకాని మాటే అని తనకూ తెలిసినా తెలియనట్లే వచ్చిన సందర్భాన్ని గుర్తుకుచేసుకుంది. *మనిషికి తన చేతకానితనానికి కారణంగా చూపడానికి ఇంకొక్క మనిషి సరిపోడు. చాలా మంది మనుష్యులు కావాలి. ఎందరు కుదిరితే అందరూ. నిందించుకోవడానికి మనుష్యులు సృష్టించే పరిస్థితులు కావాలి. అందుకే సమాజానికి మనిషి అవసరం కన్నా మనిషికి సమాజం అవసరం ఎక్కువ.* తప్పు తనలో పెట్టుకుని రాజును, తండ్రిని, తల్లిని, భారతదేశంలోని సామాజిక పరిస్థితులను విసుక్కునే తను అంటే తనకే చిరాకు పుట్టింది రాధికకు. ఎవరు ఆపుతారు తనను? నిజంగా తన ఆశయాలను తను అనుకున్నట్లు కొనసాగించాలి అనుకుంటే అందుకు ఎదురుతిరిగిపోరాడలేదెందుకు ? ఆశయాలు అవసరాలు కావు కాబట్టి. తోటమాలి చూపించిన మొక్కలను చూడబుద్ధికాక వెనుదిరిగింది ఆమె.

"నేను ఓడిపోయాను" లంచం తీసుకున్నందుకు దొరికిపోయినప్పుడు పోగొట్టుకున్న ఆశయాలగురించి చెబుతూ చూపులు దించుకున్న చైతన్య తన ఎదురుగా ఉన్నట్లు తోచింది. ఓడిపోయింది అతను కాదు,తను. ***ఓటమిని తెలుసుకున్నవాడు మహర్షి. గెలుపును భ్రమించేది అల్పజీవి.*** అత్యల్పంగా ఇగిరిపోతున్న ఆత్మను బరువైన శరీరంలో మోసుకుంటూ, పార్టీ జరుగుతున్న బంగళావేపు కదులుతున్న రాధికకు ఎవరో మనుష్యుల గుసగుసలు వినిపించాయి. ఎడమవేపున గుబురుగా ఉన్న పొదలకవతల ద్రాక్షతీగల కోసం కట్టిన చిన్నపాటి పందిరినీడల చాటున ఎవరో ఆడది ఒక మగవాడిని అతుక్కుని ఉంది. అంతటి మసక వెలుతురులోనే ఆమె ఎర్రటి చీర బంగారు జరీ తళుక్కుమంటోంది. ఈ కాస్త పార్టీ చాటునే అంత ఆగలేని విరహమేమిటో అనుకుని తనదారిన కదిలింది రాధిక. గుసగుసల్లో తనకు సుపరిచితమైన స్వరం వినిపించడంతో ఆమె అడుగు ఆగింది. రాజు? తన అనుమానం అర్థరహితం అనుకుంది. కానీ తేల్చుకోకుండా ఉండలేక అటు చూసింది. మనిషి అటువేపు తిరిగిఉండడంతో ముఖం కనిపించడం లేదు. కానీ ఒడ్డూపొడుగూ అవే. బ్రౌన్ సూటు వేసుకున్నవాళ్ళు ఈ పార్టీలో చాలామందే ఉండొచ్చు. రాజుగురించి ఘడియలో వేలవేల ఆలోచనలు పుట్టాయి. అతను అమాయకుడు. కాస్త స్వార్థం ఎక్కువ అంతే. తాను కన్యనా కాదా అని ముఖం మీదే అడిగిన నిజాయితీపరుడు. సంకుచితస్వభావం ఉన్నా విషయం నిర్మొహమాటంగా ఒప్పుకుంటాడు. కొన్ని విషయాల్లో తనను తాను తెలివయినవాడు అనుకునే మొద్దు. అమ్మానాన్న అంటే ఎంతో మర్యాద. ప్రతిరోజూ తన సర్జరీలగురించి కనుక్కుంటాడు. చాలా కేరింగ్. వివేకానందను ఇంటికి తీసుకురావద్దు అన్నాడే కానీ పాపం క్యాన్సర్ పేషెంట్‌నుంచి జబ్బులు రావు అని తెలియదు కదా. అనాథలను దత్తత తీసుకుందాం అంటే మొహం చిట్లించాడే! అది లేనివాళ్ళపట్ల అతని దృక్పథం. నేను అంటే ఎంత ఆత్మీయంగా ఉంటాడు. పాపం అబార్షన్ అయిన ప్రతిసారీ తనూ ఎంత క్రుంగిపోయాడో కదా. పిల్లలకు పేర్లు పెట్టుకుని, నిరాశపడి. కొలీగ్స్ పరామర్శలకు చిరాకుపడి...అంత జరిగినా తనను ఏమీ అనలేదు. తనే పిల్లాడిలా ఉంటాడు. నీళ్ళలో తడిసినప్పుడు టెడ్డీబేర్‌లా ముద్దుగా ఉంటాడు. ఆమె అలాంటి ఆలోచనల్లో ఉండగానే ..

"డోంట్ గో రాజూ " గుసగుసల్లోంచి స్త్రీ కంఠం స్పష్టంగా వినబడింది.

గుండెలయ పొలమారుతుండగా దూరంగా జరిగి వారి మీదే చూపు నిలిపింది రాధిక. దేవుడా.. అతను కాదు. వేరే ఎవరో రాజు కావాలి. ఆమె ప్రార్థనలు ఎక్కువసేపు కొనసాగలేదు. నీడల్లోంచి ముందుగా ఆవిడ వచ్చింది. వెంటనే పోల్చుకుంది రాధిక. వివేకానందకోసం తాను విమానాశ్రయంలో ఎదురుచూస్తున్నప్పుడు రాజు పరిచయం చేసిన, అవంతికా కురియన్. ఆమెకు ఇంకెవరయినా ప్రియుడు, భర్త ఉన్నాడేమో! అతని పేరు ఇంకేదయినా రాజు కాకూడదా. మనిషిలోని అర్థంలేని "నాన్సెన్స్" అంతటికీ ఒక పేరు పెడితే అదే ఆశ. అవంతిక బంగళాలోకి వెళ్ళిపోయాక, ఒక నిముషం తర్వాత నీడల్లోంచి వ్యక్తి వెలుపలకు వచ్చాడు. తననెవరూ చూడడం లేదు కదా అన్నట్లు బిత్తరచూపులు చూస్తూ. అతని కళ్ళలో మోసం. అపరాధనాభావం తళుక్కుమంటున్నాయి. దూరంనుంచే గమనిస్తున్న రాధిక కళ్ళల్లో ఆకాశం గడ్డకట్టినట్లు శూన్యం.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో..)

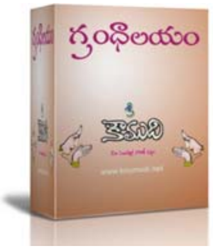

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

Click here to go to KOUMUDI Library